

odst. bodu 6 ve znění nař. č. 40 z r. 1901, jenž stanoví, že náklad na vykonaný prozkum farmac. výrobku nebo cizozemského farmac. přípravku nebo speciality má zaplatiti lékárník, od něhož ty věci byly ohlášeny. Ježto úhrada těchto nákladů byla na výrobce, po případě prodavače lékárnických specialit uvalena pouhým nařízením, dlužno zkoumati, je-li toto opatření kryto zákonem. Cit. nařízení bylo vydáno — jak bylo již shora řečeno — na základě § 2 lit. e) zák. z 30. dubna 1870 č. 68 ř. z., dle něhož státní správě přísluší úprava veškerého lékárnictví a dohled k němu. V tomto ustanovení není nařizovací moci dáno zmocnění, aby výlohy spojené s úpravou lékárnictví a dozorem k němu neb alespoň některé druhy jich uvalovala na lékárníky. Neobsahuje-li však zákon takového zmocnění, pak odporuje předpis posl. odst. bodu 6 ve znění nař. č. 40 z r. 1901 zákonu. Jiných zvláštních ani všeobecných předpisů, na nichž by bylo lze tento výrok založiti, vůbec není. Zejména nelze náhradu nákladů uložit na základě § 24 min. nař. ze 3. července 1854 č. 169 ř. z. a to již proto nikoliv, poněvadž nejde o komisionální výlohy nebo poplatky za doručení.

Není-li však takového zvláštního ustanovení zákonného, které by stranám ukládalo povinnost hraditi náklad spojený s rozbořem farmac. specialit, o jichž připuštění k výrobě a prodeji bylo zakročeno, nelze tyto náklady právně posuzovati jinak, než jako veškeré ostatní náklady prací, jichž výkon jest v oboru správy zdravotnické positivním zákonodárstvím orgánům správy státní přikázán, a musejí tudíž i náklady ty býti uhražovány stejně jako náklady správy státní vůbec, a nemůže povinnost k hrazení nákladů takových, primérně postihující stát sám, býti ani zcela ani z části bez výslovného zmocnění zákonného, tedy pouhým nařízením přesunována na strany.

Není tedy ustanovení posl. odst. cit. nař. z r. 1901 ve shodě s platným právem, a jest i výrok úřadu o náhradě výloh za rozbor ohlášených lékárnických specialit o ustanovení to se opírající v rozporu se zákonem; bylo proto nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3699.

Školství: * Je nezákonné, usoudí-li úřad školní v řízení podle § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 mor. z. z. ex 1906 na českou národnost dětí, jejichž otec je národnosti německé a posílá je do německé školy, jen z té okolnosti, že nevlastní matka, jsouc Češkou, vychovává je po česku.

(Nález ze dne 5. června 1924 č. 9907.)

Prejudikatura: Boh. 1397 adm. a jiné.

Věc: Ant. B. ve V. proti ministerstvu školství a národní osvěty o vyloučení dětí z německé školy.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Předsednictvo moravské zem. škol. rady rozhodnutím ze dne . . . nařídilo na základě § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 mor. z. z. ex 1906 a s poukazem na analogické ustanovení § 1 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. vyloučení st-lových dítek z němec. škol ve V. a přikázalo je příslušným školám českým. Pro toto rozhodnutí byly směro-

datné okolnosti, jež zjištěny byly protokolárním výsledkem otce dětí, že matka vylučovaných dětí byla národnosti německé, zemřela však v době, kdy obě dívky byly ještě v útlém věku. Nevlastní jejich matka jest české národnosti a dívky vychovala českým jazykem.

Podkladem k tomuto rozhodnutí byl vyšetřovací protokol sepsaný dne 6. května 1922 u osp-é v Mor. Ostravě. Tam udal Antonín B., že vlastní matka zemřela, když jim bylo 4 až 5 let. Nová, nevlastní matka dětí jest Češkou z H. u Frýdku. Touto byly děti česky vychovány a dobře česky znají. On sám jest Němec z H. u Opavy a chodil do německé školy v V.; v domácnosti mluví česky i německy, s okolím rovněž tak. . . .

St-lův rekurs proti uvedenému rozhodnutí zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodů v odpor vzatého výnosu předsednictva zšr-y s dodatkem, že podle protokolárního prohlášení Antonína B. byly jeho dívky česky vychovány.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami: — — — — —

Pokud stížnost namítá, že se úřad měl po právu při zjišťování národnosti dětí řídit nespornou německou národností otcovou, jest dáti jí za pravdu a sluší uznati výrok úřadu za takový, jenž jest v rozporu se zákonem. Trvá totiž nss i tuto nadále při právním názoru, vyřčeném již v četných nálezech, že národnost nezletilců jest zásadně určována národností jejich manželského otce, pokud nesvědčí určité objektivní okolnosti pro opak, což však není v daném případě, kde otec dětí — jak nesporně — poslal do školy německé a vychovává je německy přes to, že jejich macecha sama, jsouc Češkou, vychovávala je po česku. Když však úřad své rozhodnutí o české národnosti dětí nezaložil na národnosti jejich otce, nýbrž založil je jen na národnosti a způsobu vychovávání nevlastní matky, jest jeho výrok v rozporu se zákonem a slušelo jej podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo třeba zabývat se dalším obsahem námítky, pokud vytýká neúplnost při zjišťování skutkové podstaty.

Č. 3700.

Církevní věci: * Předpis § 14, odst. II. zák. čl. IX. ex 1917 o rodném přídavku, dále předpis výnosu býv. uh. min. kultu a vyučování z 25. června 1918 č. 104.266 v souvislosti s min. nař. z 1. června 1918 č. 2500 — M. E. Rend. Tára č. 208 o šatném dávkách duchovnímu správci nárok na to, aby příjmy v hotových penězích s jeho stanicí spojené nebyly čítány částkou vyšší než 70%.

(Nález ze dne 5. června 1924 č. 9989.)

Věc: Edmund J., farář v H., proti referátu ministerstvu školství a národní osvěty v Bratislavě stran odepření státních podpor.

Výrok: Pokud stížnost směřuje proti výměru žal. úřadu z 3. listopadu 1922, odmítá se jako nepřipustná; nař. rozhodnutí z 11. října 1922, spočívající na výnosu min. školství a nář. osvěty z 26. srpna 1922, jakož i nař. rozhodnutí ze 4. ledna 1923 zrušují se pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím z 11. října 1922 vyslovil referát min. škol. v Bratislavě na základě výn. min. škol. z 26. srpna 1922, že žá-